

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ בְּלֶק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק א'

קונטרס 871

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריה: השם ישמרך - ישמרך
 השם - מלחמת אדום ופרס [על ידי לימוד הזוהר הקדוש ישמרנו השם
 ממלחמת גוג ומגוג - אדום ופרס].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, כַּמָּה יָאוֹת וְשִׁפּוּר הָאֵי דְאִמְרַתָּ, זַפְּאָה אוֹרְחָא דִּילָן, דְּכַמָּה מְלִין עֵילְאִין קְדִישִׁין רוּחְחָנָא לֹון וְחִמְיָנָא. וְהָהוּא יוֹדָאי הָוָה תַּמָּן לְקַמְיָהוּ. אָמַר לֹון, רַבְּנָן, כַּל מְלִין אֵלִין, כַּמָּה טַבְּאָן, וּמְלִין עֵילְאִין קְדִישִׁין נִינְהוּ. מָהוּ דְכַתִּיב, בְּתַרְיָה, (שם ע') יִמְצְאֵהוּ בְּאַרְצָן מְדַבֵּר וְכוּ'.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, כַּמָּה יָאוֹת וְשִׁפּוּר הָאֵי דְאִמְרַתָּ, זַפְּאָה אוֹרְחָא דִּילָן, דְּכַמָּה מְלִין עֵילְאִין קְדִישִׁין רוּחְחָנָא לֹון וְחִמְיָנָא. וְהָהוּא יוֹדָאי הָוָה תַּמָּן לְקַמְיָהוּ. אָמַר לֹון, רַבְּנָן, כַּל מְלִין אֵלִין, כַּמָּה טַבְּאָן, וּמְלִין עֵילְאִין קְדִישִׁין נִינְהוּ. מָהוּ דְכַתִּיב, בְּתַרְיָה, (שם ע') יִמְצְאֵהוּ בְּאַרְצָן מְדַבֵּר וְכוּ'.

אָמַר לֹון: אַם יִדְעַתָּ בּוּ דְבַר - אָמַר, שְׁהַרִי הַדְּבַר הַזֶּה פְּרֻשְׁוֵהוּ בְּאַבְרָהָם, שְׁמַצָּא אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְצָן שְׁעוּבָדִים עֲבוּדָה זָרָה, וְאִין מְכִירִים אֶת אֱמוּנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא כֻלָּם הֵיוּ טוֹעִים אַחַר עֲבוּדָה זָרָה, וְקָם אַבְרָהָם, וְהַפְרִיחַ בִּינֵיהֶם עֲנָף אֶחָד שְׁלֵם לְפָנָי רַבּוֹן הָעוֹלָם, וּמַצָּא אוֹתוֹ שָׁם.

אָמַר לִיה, אֵי יִדְעַתָּ בִּיה מְלָה, אִימָא. דְּהָא מְלָה דָא אוֹקְמוּהָ בְּאַבְרָהָם, דְּאִשְׁפַּח לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא דְּפִלְחֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְלֹא הוּוּ יִדְעֵי בְּמַהִימְנוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלֵא פִלְהוּ הוּוּ טַעְאָן בְּתַר עֲבוּדָה זָרָה, וְקָם אַבְרָהָם, וּפְרַח בִּינֵיהוּ עֲנַפָּא חָדָא שְׁלֵים, קָדָם מְאָרִי דְעֵלְמָא, וְאִשְׁפַּח לִיה תַּמָּן.

מָה עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, נְטַל לִיה לְהַהוּא עֲנַפָּא, וְנִטַע לִיה, וְאִשְׁקִי לִיה, וְאִשְׁתַּדַּל עֲלֵיה, וְאִעֲקַר לִיה מִתַּמָּן, וְאִשְׁתִּיל לִיה בְּאַרְעָא אַחְרָא. דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית יב א') לָךְ לָךְ מְאֲרָצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ. וְעֲבַד מִנֵּיה עֲמָא קְדִישָׁא, וְדָא הִיא מְצִיאָה דְּאִשְׁפַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא, דְּלֹא מְהִימְנָא בִּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִדְעֵי מֵאָן אִיהוּ.

מָה עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, נְטַל לִיה לְהַהוּא עֲנַפָּא, וְנִטַע לִיה, וְאִשְׁקִי לִיה, וְאִשְׁתַּדַּל עֲלֵיה, וְאִעֲקַר לִיה מִתַּמָּן, וְאִשְׁתִּיל לִיה בְּאַרְעָא אַחְרָא. דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית יב א') לָךְ לָךְ מְאֲרָצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ. וְעֲבַד מִנֵּיה עֲמָא קְדִישָׁא, וְדָא הִיא מְצִיאָה דְּאִשְׁפַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא, דְּלֹא מְהִימְנָא בִּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִדְעֵי מֵאָן אִיהוּ.

אָמַר אוֹתוֹ יְהוּדֵי: יוֹדָאי יָפָה הוּא, וְהַכֵּל נָאָה. אֲבָל יֵשׁ לְשֵׁאל, אַם אַבְרָהָם הָיָה דִּיוֹקָן (דְּרַגָּה עֲלִיּוֹנָה כֹּהֵל הִיא דְמוּת, וְצִרְיָה לְהִיּוֹת דְמוּת, שְׁהָרֵי אַבְרָהָם מִמְּקוֹם הַקֹּדֶשׁ וְנִצָּא, וְאַבְרָהָם לְמוֹשֶׁה כִּרְ צִרְיָה) שְׁהִצְטַרְף, וְעוֹד, שְׁהַרִי הַכְּתוּב לֹא מוֹכִיחַ עַל אַבְרָהָם כֻּלָּל, וְלֹא הַזְכִּיר אֶת אַבְרָהָם, וְלֹא אֶת יִצְחָק, אֲלֵא אֶת יַעֲקֹב לְבַדוֹ, שְׁכַתוּב (דְּבָרִים לב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב כָּל כָּל נַחֲלָתוֹ, וְכַתוּב אַחְרָיו יִמְצְאֵהוּ.

אָמַר הָהוּא יוֹדָאי, וְדָאי שְׁפִיר הוּא, וְיָאוֹת כֹּלָא. אֲבָל אֵית לְשֵׁאלָה, אֵי אַבְרָהָם הָוָה דִּיוֹקָנָא (דְּרַגָּה עֲלִיּוֹנָה כֹּהֵל הוּא דִּיוֹקָנָא וְאִיצְטְרִיךְ לְמַהוּ דִּיוֹקָנָא דְּהָא אַבְרָהָם מֵאֲתַר חוּה וְנַפְק וְאַבְרָהָם לְתַתָּא חֲכִי אִיצְטְרִיךְ). דְּאִצְטְרִיךְ. וְתוּ דְּהָא קָרָא לֹא אוֹכַח עַל אַבְרָהָם כֻּלָּל, וְלֹא אֲדַפְּר לְאַבְרָהָם, וְלֹא לְיִצְחָק, אֲלֵא לְיַעֲקֹב בְּלַחֲדוּי. דְּכַתִּיב, כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב כָּל נַחֲלָתוֹ, וְכַתִּיב בְּתַרְיָה יִמְצְאֵהוּ.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר: עִם כֻּלָּ זֶה לֹא קָשָׁה כַּאֲן, שְׁהַרִי אַבְרָהָם מַצָּאנוּ שְׁמִיצָא מִתּוֹף עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה,

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֶר, עִם כֻּלָּ זֶה לֹא קָשְׁיָא הַכָּא, דְּהָא אַבְרָהָם אִשְׁפַּחַן דְּנַפְק מִגּוֹ פִּלְחֵי עֲבוּדָה זָרָה. וְהָכָא אַף עַל גַּב דְּיַעֲקֹב אֲדַפְּר,

הוא קאי על אברהם, ולית פירוכא כלל במלה. אבל אי ידעת מילה או חידושא, אימא.

פתח ההוא יודאי ואמר, (שם א ב) והארץ היתה תהו ובהו, מאן ארץ. ההיא דאשתמודעא עילא ותתא. היתה תהו, מאי תהו, דא קו ירוק, דאקיף כל עלמא. ואיקרי קו תהו, דכתיב, (ישעיה לז יא) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו. כמה דתנינן, אבנין מפולמות דמשפקעין גו תהומי, ומנהון נפקין מיין.

השתא אית למנדע, תהו דאיהו קו ירוק, מאי הוא קו ירוק, אלא אשכחן בספרא דאסייא קרטינא, ויודן דקסרי שמייה, וקראן שמייה קרטינא אסייא, בגין דאיהו רב על כל אסיין, ויקירא בחקמתא. והכי בלשון פרסי, לפר נש יקירא, קראן ליה קרטינא. רב ויקירא בחקמתא. והוה אמר, והארץ היתה תהו, מאי תהו. איהו קו ירוק, דאסתר כל עלמא. ומאן איהו, קליפה דאגוזא. ודא איהו קליפה דלבר, דאיהו ירוק.

לגו מניה, בהו. אינון אבנין מפולמות דמנהון נפקי מיא. מן תהו אתמשיף עור ובשר. מן בהו אתמשכו גרמי.

לגו מניה וחשף. דא חשיכו דאתמשף מניה עמא דעשו. ואיתימא מן תהו. הכי הוא ודאי, דהא חשף מניה תלייא תהו. אלא אינון אבנין מפולמות, עאלו באמצעייתא, דמניה אתמשכן גרמין, כמה דאיתמר. וחשף משיכו דקיק, דמניה אתמשף עשו.

ורוח אלהים, דא מוחא דאגוזא, דמתמן איתמשף יעקב שלימא, כגוונא דאגוזא

דא, (בגוונא דא רוא) דכתיב, (יחזקאל א ד) והנה רוח סערה באה מן הצפון, לקבליה דתהו. לגו האגוז הנה, שכתוב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, כנגד התהו. לפנים ממנו - ענן

וכאן - אף על גב שייעקב נזכר, הוא מדבר על אברהם, ואין כלל קשיה בדבר. אבל אם ידעת דבר או חידוש - אמר.

פתח אותו יהודי ואמר, (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו - מי הארץ? אותה הנודעת למעלה ומטה. היתה תהו, מה זה תהו? זה קו ירוק שמקיף את כל העולם, ונקרא קו תהו, שכתוב (ישעיה לד) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו. כמו ששינונו, אבנים מפלמות שמשקעות בתוך התהומות, ומהם יוצאים מים.

עבשו יש לדעת, תהו, שהוא קו ירוק, מהו קו ירוק? אלא מצאנו בספר הרופא קרטינא, ויודן של קסרי שמו, וקוראים את שמו הרופא קרטינא, משום שהוא גדול כל הרופאים ונקבד בחקמה. וכך בלשון פרסי קוראים לאדם נקבד קוראים לו קרטינא, גדול ונקבד בחקמה. והנה אומר, והארץ היתה תהו, מה זה תהו? הוא קו ירוק שמקיף כל העולם, ומי הוא? קלפת האגוז, וזוהי הקלפה החיצונה, שהיא ירוקה.

לפנים ממנו - בהו. אותן אבנים מפלמות שמהן יוצאים מים. מתהו נמשף עור ובשר. מן בהו נמשכות העצמות.

לפנים ממנו - וחשף. זו החשכה שנמשף ממנו העם של עשו. ואם תאמר מן תהו - כך זה ודאי, שהרי מהחשך תלוי תהו. אלא אותם אבנים מפלמות נכנסו באמצע, שממנו נמשכות העצמות, כמו שנאמר. והחשף משיכה דקה, שממנה נמשף עשו.

ורוח אלהים - זה מת האגוז, שמשם נמשף יעקב השלם, כמו האגוז הנה, שכתוב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, כנגד התהו. לפנים ממנו - ענן

גדול, כנגד הבהו. לפנים ממנו - ואש מתלקחת, כנגד החשך. לפנים ממנו - ונגה לו סביב, כנגד של ורוח אלהים.

ומתוכה פועל החשמל - לפנים מהכל, שכנגדו מרחפת על פני המים. זו רוח האם העליונה שמרחפת על הכל. ויעקב השלם הוא ודאי מן האגוז, והקדוש ברוך הוא ימצאהו בארץ מדבר ודאי. אחר כך עשה הקדוש ברוך הוא את כל אותן הקלפות שלהם, שכלם יהיו משעבדים לו.

אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מצעקב וקם שפט מישראל וגו' (במדבר כד). אראנו - את הגאלה הזו, שהיא רביעית. ולא עתה - אלא לסוף הימים. ששה ימים היו בעולם. ביום הרביעי ראינו, שהאורות שהיו בו, מסתלקים ודועכים. השמש והלבנה והכוכבים והמזלות נגזזו בו. אלו התהוו במעשה בראשית, ובו הסתלקו ביום של האלף הרביעי.

בכה רבי שמעון ואמר: אוי שהגלות נמשכת, ומי יכול לסבל אותה. אמר לו: אי רבי, אי רבי, אלו היית יודע כמה בנהה ובלבול עשה הקדוש ברוך הוא בכל הרקיעים בשעה שגזר ומסר אותם לישראל ביד אותה השפחה, ולהשתעבד תחת היד של אדום.

בשעה שהיו כותבים פסקים ברקיע, טרם נחתמו בחותמת בחותם המלך, קרא הקדוש ברוך הוא לכל צבאות השמים, וקרא לגבריאל, שקסת הסופר במתניו, ואמר לו: עכב את הפסקים שטרם נחתמו, ואכפה על בני, ואעשה להם מספד ואבל. בשבועה עליכם, כל צבאות השמים, שתעזבו אותי ולא

מניה ענן גדול, לקבליה דבהו. לגו מניה ואש מתלקחת, לקבליה דחשך. לגו מניה ונגה לו סביב, לקבליה דרוח אלהים.

ומתוכה פועל החשמל, לגו מפלא. דלקבליה, מרחפת על פני המים. דא רוח דאימא עילאה, דקא מרחפא על פלא. ויעקב שלימא, איהו ודאי מוחא דאגוזא. והקדוש ברוך הוא ימצאהו בארץ מדבר ודאי. לבתר עבד קודשא בריך הוא לכל אינון קליפין דלהון, דיהון בלהון משתעבדין ליה.

אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מצעקב וקם שפט מישראל וגו'. אראנו, למלה דפורקנא דא, דאיהו רביעאה. ולא עתה, אלא לסוף יומי.

שית יומין הוּו בעלמא, ביומא רביעאה חמינא, דנהורין דהוּו ביה, מסתלקי ומתדעכי. שמשא וסיהרא וכוּכבייא ומזלי אתגניזו ביה. הני אתהוּו בעופדא דבראשית, וביה אסתלקו ביומא דאלף רביעאה.

בכה רבי שמעון ואמר, ווי דגלותא אתמשך, ומאן יכיל למסבל ליה. (דף סו ע"א) אמר ליה, אי רבי אי רבי, אלו הוית ידע כמה ערטורא ובלבולא, עבד קודשא בריך הוא בכלהו רקיעין, בשעתא דגזר ומסר לון לישראל בידא דההיא שפחה, ולאשתעבדא תחות ידא דאדום.

בשעתא דהוּו פתבי פתקין ברקיעא, עד דלא אחתימו, בגושפנקא דחותמא דמלכא, קרא קודשא בריך הוא לכל חילי שמייא, וקרא לגבריאל דקסת הסופר בחרצוי, ואמר ליה, איעכב פתקין עד דלא אחתימו, ואכפה על בני, ואעביד להון מספדא ואבלא. באומאה עליכו, כל חילא דשמייא, דתשבקון

לי, וְלֹא תִתְקַפּוּן לְנַחְמָא לִי. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר,
(ישעיה כב ד) עַל פֶּן אֲמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אֲמַרְר בְּבָכִי
אֶל תְּאַיְצוּ לְנַחְמִי עַל שַׁד בַּת עַמִּי.

תתחזקו לנחמני, כמו שנאמר
(ישעיה כב) על פן אמרתי שעו מני
אמרר בככי אל תאיצו לנחמני
על שד בת עמי.

בְּעַט בְּעֵיטִין בְּרַקִּיעָא דְעֵרְבוֹת, וְעַבְד בִּיה
בְּקוּעִין וְחִלוּנִין פְּתִיחִין. פְּתַח וְאָמַר,
בְּנִי, בְּנִי רַחֲמוּ דְמַעֵי, רַבִּיתִי לְכוּן, וְנִטְלִית
לְכוּן, כְּאֶבָּא דְנִטִּיל לְבְרִיה, אֹוּלִיפְנָא לְכוּ
דְחִלְתִּי, אֲשַׁלְטִית לְכוּ עַל כָּל אוֹמִין דְּעֵלְמָא.
חֲבַתוֹן קַמָּאי בְּכַמָּה חוּבִין, עֲבַרְנָא עֲלֵיכוּ,
בְּגִין דְּבָנִין יְקִירִין רַחֲמִין הוֹיְתוֹן קַמָּאי.

בעט בעיטין ברקיעא דערבות, ועבד ביה
בקועין וחלונין פתיחין. פתח ואמר: בני
בני, בני רחמו דמעיי, רביתי לכוון, ונטלית
לכוון, כאבא דנטיל לבריה, אוליפנא לכו
דחילתי, אשלטית לכו על כל אומין דעלמא.
חבתון קמאי בכמה חובין, עברנא עליכו,
בגין דבנין יקירין רחמין הויתון קמאי.

בְּנִי בְּנִי, אֶקְרָא לְאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא,
וְאוֹמִינָא לְהוּ עֲלֵיכוּ. מְזַרְח מְזַרְח,
בְּאוּמָאָה עֲלָךְ, אִי בְּנִי יִתְבַּדְרוּן בִּינָךְ, דְּתַסְתַּפֵּל
בְּתוֹאֲרָא וּדְיוֹקְנָא דִּלְהוֹן, הִיךְ אֲשַׁתְּנִי
וְאֲשַׁתַּחַר בְּעֵנוּיִין דִּיעֲבָדוֹן לֹוֹן בְּגוּוֹף, וְתַבְּקָה
וְתַסְפַּד עֲלֵיהוֹן וְתַנְטַר לֹוֹן.

בני בני, אקרא לארבע צדדי
העולם, ואשביע אותם עליכם.
מזרח מזרח, בשבועה עליך, אם
בני יתפזרו בינך, שתסתפל בתאר
ובדיוקן שלהם איך השתנו
והשתרו בענויין שעושים להם
בתוךך, ותבקה ותספד עליהם
ותשמר אותם.

בְּנִי בְּנִי, כַּד הוֹיְתוֹן בְּבִיתֵאִי, בְּתוֹקְפָא דְאַמְכוֹן,
בְּעִידוּנִין בְּעֵינוּיִגִּין, לֹא אֲשַׁגְחָתוֹן עֲלִי. בְּנִי
בְּנִי, מָה אַעֲבִיד לְכוּן, גְּזִירָא גְּזִרְנָא בְּאוּמָאָה,
אָלֹא אָנָּא וְאַתּוֹן נְגָלִי.

בני בני, כשהייתם בביתי, בחיק
אמכם, בעדוניהם ובענוניהם, לא
השגחתם עלי. בני בני, מה
אעשה לכם, גזרה גזרתי
בשבועה, אלא אני ואתם נגלה.
כשה, הרועה הנאמן, איך לא
תשיגח על בני, הצאן הקדוש
שמסרתי בינך? מזרח מזרח,
התעורר אל משה, ותבכו ותספדו
על בני. אבל ומספד השמיעו
כאחד, עד שאני אשמע ואדאב
עמכם.

מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא, אִיךְ לֹא תַשְׁגַּח עַל בְּנִי,
עֲנָא קַדִּישָׁא דְמִסְרִית בִּידְךָ. מְזַרְח מְזַרְח,
אַתְעָרִי לְגַבֵּי מִשָּׁה, וְתַבְּכוּן וְתַסְפְּדוּן עַל בְּנִי,
אָבְלֹא וּמִסְפָּדֹא אֲשַׁמְעוּ כַּחְדָּא, עַד דְּאַנָּא
אֲשַׁמַּע וְאַתְרוּי עִמְכוֹן.

בני בני, אהובי נפשי, איך תלכו
בשלא לאות חזקות, ידכם
מהדקים לאחור. בנים שגדלו
בעדוניהם, בנים שהיו יקרים מפז
וספירים. בני בני, חסידים
קדושים, איך תפלו בידי נכרים,
שאינ מרחמים כלל. הפשר
הקדוש של גופכם נזרק ונתחלל
המלכות שלו. והינו מה שכתוב

בְּנִי בְּנִי, רַחֲמִין דְּנַפְשָׁאִי, הִיךְ תַּחְכוּן
בְּשַׁלְשָׁלָאִין תַּקִּיפִין, יְדָכוֹן מְהִדְקוֹן
לְאַחֲרָא. בְּנִין דְּאַתְרֵיבִיאן בְּעִידוּנִין, בְּנִין דְּהוּוּ
יְקִירִין מִפְּז וּסְפִירִין. בְּנִי בְּנִי, חֲסִידִין קַדִּישִׁין,
הִיךְ תַּפְלוּן בִּיּוּדִי נּוֹכְרָאִין, דְּלֹא רַחֲמִין כָּלְלִי.
בְּשָׂרָא קַדִּישָׁא דְּגוּפִיכוֹן, אִיתְרַמֵּי וְאַתְחַלְלִי
בְּשׁוּוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת. בְּנִי בְּנִי, וּוִי עֲלִיכוֹן וְעֲלִי.

בשוקים וברחובות. בני בני, וי עליכם ועלי. אז קרע לבוש

כְּדִין בּוֹזֵעַ פּוֹרְפִירָא דִּילִיהּ. וְהִינּוּ דְכֶתִיב, (איכה ב י') **בַּצֵּעַ אֲמַרְתּוּ.**

דְרוֹם דְרוֹם, בְּשׁוֹמְרֵי עֲלֵיךְ, דְּשִׁיתְפְּזֵרוּ בְּנֵי בְּתוּכָךְ, שְׁתִּסְתַּמְכַּל בְּהֵם אִיךְ מִשְׁחַר דְּיוֹקְנֵם, וַיִּמְנִים שְׁבוּרָה בֵּין הַעַמִּים. דְרוֹם דְרוֹם, בְּשׁוֹמְרֵי עֲלֵיךְ, הַתְּעוֹרֵר לְאַבְרָהָם אֱהוֹבִי, וְאָמַר לוֹ אִיךְ נְפִלוּ בְּנֵי וְהַתְּפָזְרוּ בֵּין שׁוֹנְאֵיהֶם, וְתִכְבוּ וְתִסְפְּדוּ עֲלֵיהֶם. דְרוֹם דְרוֹם, בְּשׁוֹמְרֵי עֲלֵיךְ, שְׁתִּשְׁמַר בְּנֵי אֱהוֹבִי נַפְשִׁי, כְּשִׁיתְפְּזֵרוּ בְּתוּכָךְ.

צִפּוֹן צִפּוֹן, הַתְּעוֹרֵר בְּקוֹל בְּכִיָּה וּמִסְפַּד וְאֶבֶל וְיִגְזוּ אֶל בְּנֵי, וְאָמַר אֶל הַעֲקוּד שֶׁל מִזְבְּחֵי אִיךְ הוֹלְכִים בְּנֵי וְאִיךְ נְפִלוּ בְּחֶרֶב. אֵל תֹּאמְרוּ זֶה וְאֵל תוֹדִיעוּ זֶה לְיַעֲקֹב אֲבִיהֶם, שְׁלֵא יִתְהַפֵּף הָעוֹלָם בְּרַגְעָא.

צִפּוֹן צִפּוֹן, אֲתַעַר בְּקוֹל בְּכִיָּה וּמִסְפַּד וְאֶבֶלָא וַיִּגְוֵא לְגַבֵּי בְּנֵי. וְאִימָא לִיהּ לַעֲקִידָא דְּמַדְבַּחֵי, הִיךְ אֲזֵלִין בְּנוֹי, וְהִיךְ נְפִלוּן בְּחֶרֶבָא. לָא תִימְרוּן דָּא, וְלֵא תְהוֹדְעוּן דָּא לְיַעֲקֹב אַבְוֵהוּן. דְּלֵא יִהְפֵּף עֲלֵמָא בְּרִיגְעָא.

מַעְרַב מַעְרַב, הַתְּעוֹרֵר לְנֶאֱקַת הַחֲלָלִים וְהַמְלַחְמוֹת הַחֲזוֹקוֹת שֶׁל בְּנֵי. הַתְּעוֹרֵר אֶל אֱהוֹבְתֵי יוֹנְתֵי תַמְתִּי, אִיךְ הוֹלְכִים בְּנִיָּה, וְאִיךְ מַתְפָּזְרִים בְּכַמָּה צְדָדִים.

מַעְרַב מַעְרַב, אֲתַעַר לְגַבֵּי נֶאֱקַת חֲלָלִין, וְקַרְבִּין תְּקִיפִין דְּבְנֵי. אִיתַעַר לְגַבֵּי רְחִימְתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי, הִיךְ אֲזֵלִין בְּנֵהָא. וְהִיךְ מַתְפָּזְרִין בְּכַמָּה סְטָרִין.

אֲחוּתֵי בְּתֵי רַעֲיָתִי, הַרוּעָה שְׁלִי, אֱהוֹבַת נַפְשִׁי, מַה נַּעֲשֶׂה מִבְּנֵינִי, מַה הֵם יַעֲשׂוּ? אֶבֶל אֱהוֹבְתֵי אֲחוּתֵי, אֲמַר לָךְ, אִם בְּרַצוֹן עוֹלָה עֲלֵיךְ, אַתְּ מַרְבַּעַת, וְהַכְּנָפִים שֶׁלָּךְ פְּרוּשׁוֹת לְאַרְבַּעַת צְדָדִים. בְּשׁוֹמְרֵי עֲלֵיךְ, בְּתֵי יְחִידָתִי, שְׁתַּלְכִי עִמָּהּ וְלֵא תַעֲזֹבֵי אוֹתָם, וְתִכְסִי עֲלֵיהֶם בְּאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. וְאִם לֵא, יֵאבְדוּ מִן הָעוֹלָם.

אֲחוּתֵי בְּרַתִּי רַעֲיָתִי רַעֲיָא דִּילִי, רְחִימְתָא דְּנַפְשָׁאִי, מַה נַּעֲבִיד מִן בְּנֵנָא מַה יַעֲבִדוּן אִינוּן. אֶבֶל רְחִימְתִי אֲחוּתִי, אִימָא לָךְ, אִי בְּרַעוּ סִלְקָא עֲלָךְ, אֲנַת מְרוּבַעַת, וְגַדְפִין דִּילָךְ פְּרִישָׁן לְאַרְבַּע סְטָרִין, בְּאוּמָאָה עֲלָךְ בְּרַתִּי יְחִידָתִי, דְּתַתֵּךְ בְּהַדְיָהּ, וְלֵא תִשְׁבּוּק לּוֹן, וְתַחֲפִי עֲלֵיהּ בְּאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֲלֵמָא. וְאִי לֵא, יִתְאַבְדוּן מְעֲלֵמָא.

מַה אִמָּא לָךְ ר', בְּהֵיא שַׁעְתָּא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׁמַעַת דָּא, אָרִימַת קָלָא, וְאַזְדַּעְזְעוּ תַמְנִיסַר אֲלָף עֲלָמִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַדְהָ. וּכְדִין (יִרְמִיָּה לֵא יד) קוֹל בְּרַמָּה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. וְקוּדְשָׁא הוּא, (יִשְׁעִיָּה כב) וַיִּקְרָא אֲדָנִי יְהוָה

מַה אִימָא לָךְ ר', בְּהֵיא שַׁעְתָּא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׁמַעַת דָּא, אָרִימַת קָלָא, וְאַזְדַּעְזְעוּ תַמְנִיסַר אֲלָף עֲלָמִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַדְהָ. וּכְדִין (יִרְמִיָּה לֵא יד) קוֹל בְּרַמָּה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ. וְקוּדְשָׁא הוּא, (יִשְׁעִיָּה כב) וַיִּקְרָא אֲדָנִי יְהוָה

ברוך הוא פדין, (ישעיה כב יב) ויקרא אדני יהוה
צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד.

מאן חמא ערטורא בכלהו רקיעין. מאן חמא
בלבולא ומספידא דתמן. עד דכל חיילי
שמייא חשיבו, דכל עלמין יתהפכו.

אמר לה קודשא בריך הוא לכנסת ישראל,
ברתי יחידתי דילי, תהך לחפייא
עלייהו, ולדיירא עם בננן. אמרה ליה, מארי
דעלמא, לא איהך. פתר דרבית לון, ותקינית
לון, וגדילית לון. אהי חמית לשנאיהון דאכלי
לון, ותינשי לנא תמן. פדין אומי קודשא בריך
הוא לה, לאקמא לה, ולמפרק לון לישראל,
ולאפקא לון מגלותא. פמה דאת אמר, (ירמיה
לא טו) כה אמר ה' מנעי קולך מפכי וגו', ויש
תקוה לאחריתך וכו', ושבו בנים לגבולם.

ועל דא נפקת מקמיה. פיון דנפקת מקמיה,
פתח קודשא בריך הוא על כל חיילי
שמייא ואמר (איכה ד א) איכה יועם זהב, וכל
ההוא קינה דאלפא ביתא, קודשא בריך הוא
בלחודוי אמר לה, לבתר קשר רחמינן בההוא
אלייא וחתמו פתקין.

והשתא אהדרנא לפרשתא, דודאי גלותא
אתמשך. אראנו ולא עתה, למאן
קאמר אראנו. לההוא דאיתמר עלוי פי איננו.
פד ייתי לפקדא לאיילתא. ולא עתה, ולא
לזמן קרוב. אשורנו ולא קרוב, אסתפלנא ביה,
אבל לאו כעז, אלא לזמן רחוק.

דרך פוכב מיעקב, רבי רבי, פמה רזין סתימין
פלילן הכא. פתח ואמר, (בראשית ב כא) ויפל
ה' אלהים תרדמה על האדם וישן. פד ברא
קודשא בריך הוא לאדם קדמאה, דו פרצופין
בראו, והוו מתחברין פחדא בלא פירודא. מאי
טעמא. בגין דכתיב, (שם ה ב) זכר ונקבה בראם,

צבאות ביום ההוא לבכי
ולמספד.

מי ראה את הנהלה בכל
הרקיעים? מי ראה הבלבול
והמספד ששם, עד שכל צבאות
השמים חשבו שיתפכו כל
העולמות?

אמר לה הקדוש ברוך הוא
לכנסת ישראל: בתי יחידתי שלי,
תלכי לכסות עליהם ולדור עם
בנינו. אמרה לו: רבון העולם,
לא אלך! אחר שרבית אותם
ותקנת אותם וגדלת אותם, אהיה
רואה לשונאיהם שאוכלים
אותם, ותשפח אותם שם?! אז
נשבע לה הקדוש ברוך הוא
להקימה ולגאל את ישראל
ולהוציאם מן הגלות, כמו
שנאמר (ירמיה לא) כה אמר ה' מנעי
קולך מפכי וגו', ויש תקוה
לאחריתך כו', ושבו בנים
לגבולם.

ועל זה יצאה מלפניו פיון
שיצאה מלפניו, פתח הקדוש
ברוך הוא על כל צבאות השמים,
ואמר איכה יועם זהב. וכל אותה
הקינה של אלפא ביתא, הקדוש
ברוך הוא לבדו אמר אותה, אחר
כך קשר אהבה בקינה ההיא
וחתמו הפתקים.

ובעת נחזור לפרשה, שודאי
הגלות נמשכת. (במדבר כד) אראנו
ולא עתה. למי אמר אראנו?
לאותו שנאמר עליו פי איננו,
כשיבא לפקד את האילת. ולא
עתה - ולא לזמן קרוב. אשורנו
ולא קרוב - הסתפלתי בו, אבל
לא פעת, אלא לזמן רחוק.

דרך פוכב מיעקב. רבי רבי, פמה
נסתרות פלולים כאן. פתח ואמר,
(בראשית ב) ויפל ה' אלהים תרדמה
על האדם וישן. כשברא הקדוש
ברוך הוא את אדם הראשון, ברא
אותו דו פרצופים, והיו מחברים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרָאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא. וּבִשְׁעֵתוֹ זְעִזַע אֶת הָעוֹלָם כּוֹל, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוֹפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּזֶהָר הַקָּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוֹ גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהִגְאֵלָה מִתְּעַכְבַּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הִגְאֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקּוֹדֵם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרָ פְּרוֹשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוֹשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרָאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְּדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הִגְאֹן ר' שְׁבָתִי כֵּהָן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹר גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קָדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שָׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִ"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

